

Om de twee weken, als Rosa er niet was, ging hij naar Dik's cafeetje. Ondanks dat hij zich na het vorige bezoek aan 'de Gore Inn', zoals Ruud het nachtcafé in de Quellijnstraat noemde, voorgenomen had er nooit meer heen te gaan, ging hij toch weer mee. Hij wilde bij de mensen blijven, en het maakte nu niet uit wie het waren. Hij verlangde ook naar een jointje.

Behalve dat Lange Henk er nu niet bij was, was het dezelfde situatie als de vorige keer. Het handjevol klanten was nagenoeg lam en Ida was er ook weer. Ze troffen de eigenaar nu nog bij bewustzijn aan. Hij keek hun kant uit toen ze binnenkwamen. Zijn ogen leken holle grotten, waarachter de dood woonde. De groene zweem op zijn gezicht en zijn wankelende gang voorspelden dat hij ieder moment kon instorten.

'Hé Fred', zei Ruud. 'Dit is Jay.'

Jay zei niets terug, maar stak zijn hand op naar de barman die dwars door hem heen scheen te kijken. Hij deed meer kwaad dan goed als kastelein. Glazen vielen om en hijzelf had ook geen enkele houvast meer, zodat hij tegen de achterwand van de bar viel. Hij stootte een fles om met groengekleurde likeur, en dat groene spulletje sijpelde over zijn haar en zijn beige pullover.

Het rook er nog steeds naar kattenpis en het stond er blauw van de rook, maar ondanks dat waren in het nachtcafé nog drie mannen en de vrouw die Ida heette. Ida vroeg gelijk om een joint.

Jay en Ruud en een andere klant legden de uitbater, die halfdood leek, in zijn fauteuil. Ruud en Jay pakten ieder een bovenarm; de andere klant pakte de benen. Ze hadden de dikke kater niet opgemerkt en die schoot met een schreeuw weg, toen zij het bedwelmde lichaam boven op hem legden. Jay schrok enorm en Ruud lachte luid.

'Jammer dat het monster nog leeft', zei hij.

Jay liep naar de spoelbak en hield zijn kleverige likeurhanden onder het dunne straaltje spoelwater.

'He, kom je nog met je joint!', riep Ida met haar grogstem.

Hij keek naar Ida. Haar neus was een zadelneus en ze had één ingevallen oog. Als ze sprak werd haar rottende gebit zichtbaar. Hoe kon god zo'n vrouw geschapen hebben, dacht hij.

Jay ging zitten, droogde zijn handen aan zijn broek en draaide een joint. Ida legde haar hand op zijn kruis.

'Godverdomme, blijf afl!' bitste hij.

Ze lachte als een vent en stak haar hand uit om het jointje aan te nemen. Zij zoog eraan alsof de hele inhoud bij haar naar binnen moest. Nadat Ruud hem had was de joint gloeiend heet geworden. Hij draaide voor Ruud en zichzelf een nieuwe, maar Ida riep met dubbele tong:

‘He, niet vals spelen jullie.’

Ze deelden het jointje, en Jay ging op het bankje liggen, zijn gezicht vlakbij Monster.

Het ademen kostte hem moeite. Hij liep in een donkere steeg achter zijn dochter aan. Hij riep haar, maar ze liep door.

‘Alsjeblieft’, zei hij, ‘breng me zuurstof.’

Alleen haar silhouet was nog zichtbaar.

‘Laat me niet stikken’, schreeuwde hij, ‘kom terug!’

En ja, nu liep ze op hem toe. Dichterbij zag hij dat ze het gezicht van Ida had gekregen. Ze brulde van het lachen en ze kietelde hem in zijn hals. Jay schrok wakker en merkte dat de kat op zijn nek lag.

Woedend wierp hij het beest af en voelde of zijn portemonnee nog in zijn zak zat. Ida lag op twee stoelen te slapen en de uitbater sliep nog steeds in de fauteuil. Ruud was nergens. Jay wankelde naar buiten.

Het werd licht in de Quellijnstraat. Een marktkoopman haalde dozen uit een souterrain.

‘Loop recht, vader!’ zei hij.

Jay keek om zich heen, maar zag verder niemand. Het was dus toch voor hem bedoeld. Pff, vader. Vader? Goddank had zijn dochter haar eigen knappe gezicht.